

رومیان باب 9

قوم برگزیده خدا

1 آنچه می‌گویم حقیقت است. من به مسیح تعلق دارم و دروغ نمی‌گویم. وجدان من که از روح‌القدس منور شده به من اطمینان می‌دهد که دروغ نمی‌گویم 2 که در دل خود، بار غمی سنگین و دلتنگی بی‌پایان دارم. 3 آرزو می‌کردم اگر ممکن می‌شد به خاطر قوم خود یعنی قوم یهود که خویشاوندان من هستند، ملعون و از مسیح جدا شوم. 4 آنها اسرائیلی هستند. مقام فرزند خواندگی، شراکت در جلال خدا، پیمانها، شریعت، مراسم عبادت و وعده‌ها به ایشان داده شده است. 5 اجداد قوم به ایشان تعلق دارند و مسیح هم از لحاظ اصل و نسب از نژاد آنهاست. او بالاتر از همه و تا ابد خدای متبارک است، آمین.

6 مقصود این نیست که کلام خدا تحقق نیافته است، زیرا از نسل یعقوب بودن دلیل نمی‌شود که همه اسرائیلی حقیقی باشند. 7 و از نژاد ابراهیم بودن باعث نمی‌شود که همه، فرزندان او محسوب شوند؛ زیرا خدا به ابراهیم فرمود: «نسلی که من به تو وعده داده‌ام از طریق اسحاق خواهد بود.» 8 یعنی همه کسانی که به طور طبیعی به دنیا می‌آیند فرزندان خدا محسوب نمی‌شوند، بلکه فقط آنانی که بر طبق وعده خدا به دنیا می‌آیند فرزندان او محسوب می‌شوند. 9 وعده‌ای که خدا داد چنین بود: «در وقت معین من بر می‌گردم و ساره صاحب پسری خواهد بود.»

10 نه تنها این بلکه «رفقه» از یک نفر، یعنی از جدّ ما اسحاق حامله شد 11 و قبل از تولد بچه‌های دوقلوی او و پیش از اینکه این دو نفر عملی نیک یا بد انجام دهند، 12 به رفقه گفته شد: «برادر بزرگ خادم برادر کوچک خواهد بود.» تا اینکه مقصود خدا در انتخاب یکی از این دو نفر ثابت بماند و این انتخاب مشروط به دعوت او باشد، نه به کارهای انسان. 13 چنانکه کتاب مقدس می‌فرماید: «یعقوب را دوست داشتم اما از عیسو متنفر بودم.»

14 پس چه بگوییم؟ بگوییم که خدا بی‌انصاف است؟ هرگز. 15 زیرا خدا به موسی می‌فرماید: «به هرکه بخواهم رحم کنم، رحم خواهم کرد و به هرکه بخواهم دلسوزی نمایم، دلسوزی خواهم نمود.» 16 بنابراین به خواسته‌ها و کوشش‌های انسان بستگی ندارد، بلکه بسته به خدایی است که رحمت می‌نماید. 17 کلام خدا به فرعون می‌فرماید: «به همین منظور تو را برانگیختم تا به وسیله تو، قدرت خود را نشان دهم و نام من در سرتاسر جهان مشهور گردد.» 18 بنابراین به هرکه بخواهد، رحمت می‌نماید و هرکه را بخواهد، سرسخت می‌سازد.

خشم خدا و رحمت او

19 پس به من خواهید گفت: «پس دیگر چرا خدا از ما ایراد می‌گیرد؟ زیرا کیست که بتواند با اراده او مقاومت کند؟» 20 ای آدم، تو کیستی که به خدا جواب می‌دهی؟ آیا کوزه از کوزه‌گر می‌پرسد: «چرا مرا به این شکل ساختی؟» 21 مگر کوزه‌گر حق ندارد که از یک مشت گل، یک ظرف برای مصرف عالی و ظرفی دیگر برای مصرف معمولی بسازد؟

22 چه می‌شود اگر خدا بخواهد با صبر زیاد متحمل کسانی شود که مورد خشم او بوده و سزاوار هلاکت می‌باشند و به این وسیله هم غضب خود را نمایان سازد و هم قدرت خود را مکشوف گرداند؟²³ و چه می‌شود اگر خدا بخواهد عظمت جلال خود را به کسانی که مورد رحمت او هستند و قبلاً آنها را برای جلال آماده کرده بود ظاهر سازد،²⁴ حتی به ما، یعنی کسانی را که او نه تنها از میان قوم یهود بلکه از میان ملت‌های غیر یهود نیز خوانده است؟²⁵ چنانکه او در کتاب هوشع نبی می‌فرماید:

«مردمانی را که متعلق به من نبودند،

قوم خود خواهم نامید

و ملتی را که مورد لطف من نبود،

محبوب خود خواهم خواند.»

26 و درست در همان جایی که به ایشان گفته شد: 'شما قوم من نیستید'

آنجا آنها فرزندان خدای زنده خوانده خواهند شد.»

27 و اشعیا نیز دربارهٔ اسرائیل چنین می‌گوید: «حتی اگر قوم اسرائیل به تعداد دانه‌های شن کنار دریا باشند، فقط عدد کمی از ایشان نجات خواهند یافت.»²⁸ زیرا خداوند به طور کامل و با سرعت، به حساب تمام عالم خواهد رسید.²⁹ و چنانکه اشعیا نبی قبلاً گفته بود: «اگر خداوند متعال فرزندان برای ما باقی نگذاشته بود، ما مانند شهر سدوم شده و شبیه شهر غموره گشته بودیم.»

اسرائیل و انجیل

30 پس چه بگوییم؟ باید بگوییم که ملت‌های غیر یهود که برای به دست آوردن نیکی مطلق کوشش نکردند، از راه ایمان آن را به دست آوردند؛³¹ حال آنکه قوم اسرائیل که پیوسته جویای شریعتی بودند تا به وسیلهٔ آن نیک محسوب شوند، آن را نیافتند.³² چرا؟ به علت اینکه کوشش‌های ایشان از روی ایمان نبود، بلکه در اثر کارهای خودشان بود. به این ترتیب آنها از همان سنگی لغزش خوردند³³ که کلام خدا به آن اشاره می‌کند:

«ببین در صهیون سنگی قرار می‌دهم

که موجب لغزش مردم خواهد شد،

صخره‌ای که از روی آن خواهند افتاد،

ولی هرکس به او ایمان آورد خجل نخواهد شد.»